

MARIAN BARAHONA: “Big Little Dream”

Després d'una llarga trajectòria col·laborant amb múltiples formacions i músics habituals de l'escena catalana, Marian Barahona presenta “Big Little Dream”, el seu primer disc com a líder, sota l'emblemàtic segell Swit records.

En ocasió d'aquesta presentació compta, a més, amb un dels col·laboradors del disc, un convidat de luxe: el gran David Pastor, trompetista aclamat i músic de referència.

Un repertori fresc, refinat i intimista que destil·la l'essència de la tradició del jazz vocal, amb una veu personal i una base contundent que farà les delícies dels amants del jazz.

Intèrprets:

Marian Barahona, *veu*
David Pastor, *trompeta*
Kike Angulo, *guitarra*
Oriol González, *contrabaix*

CANT I TÈCNICA INSTRUMENTAL EN EL JAZZ

Un dels trets més característics de la música de jazz en la seva concepció original, és la forma tan especial en que sonen els instruments: les sonoritats, les entonacions, la manera en que s'ataquen les notes, com es distorsionen, com es mantenen o es fan vibrar, tenen molt poc a veure amb la manera que sonen els instruments en la música clàssica i estan molt lluny de la manera en que s'ensenyen a tocar els instruments en les acadèmies i conservatoris. És obvi que un músic de jazz, tocant tal com ho fan habitualment els jazzmen, no rebria l'aprovació d'un jurat acadèmic.

Tanmateix, a un oient no condicionat per prevencions o prejudicis excessivament ortodoxes, els sons que els músics de jazz extreuen dels seus instruments, li poden arribar a comunicar un tipus d'emocions i vivències que difícilment podrà trobar en altres gèneres musicals. L'expressivitat que desprenen els instruments tocats per jazzmen d'una certa categoria, pot arribar a ser quelcom molt especial i remarcable.

La raó d'aquesta expressivitat tan especial prové del fet que els músics de jazz toquen amb una tècnica instrumental, no acadèmica, que s'inspira directament dels recursos expressius dels cants dels negres nord-americans, concretament de la manera de d'interpretar els cants religiosos o Gospel Songs i els cants profans o Blues. Aquests cants deuen la seva expressivitat tan commovedora a certs recursos vocals com són: l'atac sec de les notes, les inflexions de la veu, el vibrat ràpid al final de les notes mantingudes, els sons guturals (anomenats growl), etc. Tots aquests recursos, utilitzats pels predicadors afroamericans i pels cantants de blues, han estat adoptats pels músics de jazz i els han servit per definir la seva manera de tocar, o sigui, la seva pròpia tècnica instrumental, que si bé no és gens ortodoxa, dona uns resultats prou evidents i indiscutibles. Així, doncs, els músics de jazz ataquen les notes amb força, les treballen amb inflexions, les mantenen i les acaben amb un ràpid vibrat, i poden arribar a dotar-les d'un so ronc o esquerdat, imitant els sons guturals dels cantants de blues i gospel.

A més, la manera de treballar i enfocar la tècnica instrumental sense sotmetre's a unes normes rígides, fa que els músics de jazz tinguin, cadascun d'ells, una tècnica personal que propicia un so i unes formes d'expressar-se totalment individualitzats, plenament identificables i diferenciats de les dels seus col·legues. És així que, si hi estem una mica familiaritzats, podem identificar un músic pel so que extreu del seu instrument, talment com identifiquem la veu d'una persona coneguda.

Ricard Gili, Fundació Catalana Jazz Clàssic